

«Що сама тоненька, як бриндуша...» (1982)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Що сама тоненька, як бриндуша,
Бистроцвітна, як бриндуша, теж...
Придушила душу й далі душиш,
Дихать мені, диху не даєш —

Мало тобі, бачиш, тобі мало
Рук моїх німих і не німих —
Я божився, клявся я вокзалом
Утекти, але утекти не міг.

Гоїв, гоїв, давні гоїв рани,
Як нові димлять вже, наче дим, —
На старі на золоті кайдани
Молоденькі впали кайдани.

1982

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/scho_sama_tonenka_yak_bryndusha